

Bemærkninger til foranstaaende Forslag.

Den 25. April 1934 meddelte Rigsdagen sit Samtykke til Ratifikation af den i København den 1. Marts 1934 undertegnede dansk-tyske Overenskomst (med dertil hørende Slutprotokol) vedrørende den gensidige Vareudveksling, og denne Overenskomst ratificeredes derefter fra dansk Side under 28. s. M.

Den 5. April 1935 meddelte Rigsdagen sit Samtykke til Ratifikation af den dansk-tyske Overenskomst af 24. Januar 1935, hvorved Gyldigheden af ovennævnte Overenskomst af 1934 (der midlertidig var blevet forlænget til den 31. Januar 1935) forlængedes til Udgangen af Aaret 1935, dog med Ret for Parterne til at opsiges Overenskomsten til den 1. September 1935. Forlængelsesoverenskomsten af 1935, der derefter ratificeredes fra dansk Side den 24. April 1935, tog imidlertid endvidere Sigte paa en Forlængelse udover den 31. December 1935, idet det i dens Art. 1 bestemtes, at Overenskomsten udover nævnte Dato forbliver i Kraft et Aar ad Gangen, saafremt de to kontraherende Regeringer er blevet enige derom inden Udløbet af Gyldighedsfristen. Tanken, der laa til Grund for denne Bestemmelse, var den, at en Forlængelse af Overenskomsten ganske vist ikke burde kunne indtræde rent automatisk (ved Ikke-Opsigelse, saaledes som det ofte er Tilfældet ved mellemstatlige Aftaler, afsluttet for en bestemt Periode), men at der paa den anden Side til en Forlængelse kun skulde kræves en simpel Konstatation af de to kontraherende Regeringers Forstaaelse herom, f. Eks. ved en Noteveksling.

I December 1935 paabegyndtes der i Berlin Forhandlinger mellem en dansk og en tysk Forhandlingsdelegation om Ordningen af Samhandelen mellem de to Lande i Tiden efter den 1. Januar 1936. Jævn-sides med disse Forhandlinger fandt der Drøftelser Sted mellem Repræsentanter for Nationalbanken og den tyske Rigsbank

(Verrechnungskasse) angaaende den dansk-tyske Clearingoverenskomst. Da det ikke var muligt inden Nytaar 1936 at naa til Enighed om en ny Overenskomst, var det nødvendigt atter denne Gang at ty til den Udvej at forlænge den gamle Overenskomst (af 1. Marts 1934/24. Januar 1935) for Januar Maaned. Dette skete ved en Noteveksling af 23. December 1935 mellem den Kgl. Gesandt i Berlin og det tyske Udenrigsministerium, jfr. Udenrigsministeriets Bekendtgørelse af 28. December 1935.

Forhandlingerne genoptoges efter Nytaar i København og resulterede i, at der — efter at Nationalbanken og den tyske Rigsbank (Verrechnungskasse) var blevet enige om forskellige Ændringer i Clearingoverenskomsten — konstateredes Enighed mellem de to Forhandlingsdelegationer om Ønskeligheden af at forlænge den gamle Overenskomst til Udgangen af 1936. Forhandlingerne afsluttedes derefter den 30. Januar med Undertegnelse i København af den Overenskomst (med dertil hørende Slutprotokol), til hvis Ratifikation Rigsdagens Samtykke søges indhentet ved foranstaaende Forslag til Rigsdagsbeslutning. Overenskomsten og Slutprotokollen er aftrykt som Bilag til dette Forslag. Endvidere er som Bilag optrykt Overenskomsterne af 1934 og 1935.

Da Rigsdagen meddelte sit Samtykke til Ratifikation af Overenskomsten af 1935, var det som ovenfor antydnet forudset, at Forlængelse af Overenskomsten i Fremtiden skulde kunne finde Sted uden Afsluttelse af en ny — ratifikationskrævende — Overenskomst, men blot ved simpel Konstatation af de to kontraherende Parters Enighed herom, f. Eks. ved en Noteveksling. Grunden til, at man nu ikke har kunnet benytte sig af den saaledes forudsete Fremgangsmaade, men har ment at maatte vælge den Form at slutte en egentlig Overenskomst om Forlængelse, er nærmest af formel Art. Synspunktet er dette, at den i Overenskom-